

trampa

GOSKINO

BOUŘE
NAD ASIÍ

www.trampsky-magazin.cz

Hanza
Mik

Namacádi nám piší...

SCOTT-ák:

Ukradené tělo.

Astrachán Městský slyšel mnoho krásného o trampingu. I zachtělo se mu prožít slastné chvíle táborových ohňů s potlachy mrštnými. Tedy sbalil svých pět třetíň a juchajda do osady „Rac-aida“ v Údolí Trpaslíků ke svému známému. Tento obýval překrásnou chatrč s divokým prostranstvím. Smrtelně ucochtán, dorazil Astrachán Městský na místo svých tužeb a jelikož jeho tělo volalo hlasitě po odpočinku, odebral se hnedky na kutě.

Anžto byl kapánek zapomětlivý, dělal si při stahování svých svrsků přesný záznam, kam si co odkládá. Vypadalo to takhle:

1. bačoch — na lavič,
2. sako — na židli,
3. boty — pod postelí,
4. rajtky — přes sako,
5. kravatka — přes rajtky,
6. já sám — v postelí.

Chrupal vesele, takže ho ráno osmá hodina zastihla ještě v pe-lechu. Mrzel se na svou ohnřipanost, kterou odůvodňoval „silným vzduchem“, který opravdu v chatrči byl. Rychle se oblékal a jed-notlivě věci ze seznamu škrtnat.

Když přišel k položce — já sám — postelí — zarazil se, pohlédl na postel a videl ji prázdnou. Ohromil ho děs. Vyběhnul z chaty, a spustil huronský řev: „Byl jsem ukraden!“ Pobíhal zděšeně od chaty k chatě, jestli tam někde není pohozen nebo ukryt. „Zloději, ukradli mé tělo!“, rozléhalo se dopolední přírodou. „Držte hubu a neblbněte, zaračené Casanovo!“ — „Hnedle by člověk myslel, že je to pravda“, odpívl si do vln představený osady „Rac-aida“ a máknul po klacku.

Astrachánův řev slábnul až zanikl v lese. Běžel, běžel, klopý-taje a bezduch vrazil do četnické stanice. Sotva dechu popadaje, vysvětloval hnusnou krádež v Údolí Trpaslíků.

Četnický strážmistr, dobrácky čtyřicátník, ho pozorně vyslechl, pak se usmál, pohládl ho po vláskách a pravil: „Kouknou, já jim radím, aby tam mezi ně už nechodili. Voni sou kluci samá sranda a nevědí, že by z toho moh' mít někerej člověk případně i couravej psotník.“

Astrachán uctivě poděkoval a sám sebe nenalezna, kráčel zka-maně k domovu. — Víckrát ho Údolí Trpaslíků nevidělo. — J. V.

Jirka objevil v boudě nový pullitr s olověným víč-kem, které ho zcela zaujalo.

- Hergot, je to volovo, nebo to není volovo!
- Kdepak — tvoje to není!

Zužu.

- Tak se mi zdáš nákej smutnej, Lesane.
- Ale sevrkly se mi tady kanadky.
- A máš na někoho podezření?
- Včera šem byl s nima ve vodě...

- Ty tvý kanadky sou moc dobrý do vody.
- Jo?
- Ale hodit.

Trampský oznamovatel.

⁴ Koupím menší chatu u vody, pod zn. „Ihned platím“ do adm. t. l.

Koupím fotoaparát, levný, pod zn. „Značka a cena“, do admin. t. l.

Hledám dvě spanilé amazonky, nebojácné pod stan, pod zn. „Foto-grafie žádané“ do adm. toh. listu.

Koupím levnou ky-táru, pod zn. „Do 100 Kč“ do adm. t. l.

Na housboat příjmu podílňiky, ev. prodám. Udejte výši vkladu. — „Johnson 027“.

Jsme dvě — hledáme partnery, kteří mají kanoe nebo chatu, pište do adm. t. l. Zn. „Mla-dé — rozvedené“.

Potlach v osadě Jerrie-ho.

Bylo to roku onoho johooho, dyž sme si řekli, uděláme potlášek. A taky jóóó. Ferry jak slyšel toto rozhodnutí, začal si zpívat f před-tuše řáčky vyzírandy „Písne céry ducha mého“. Ale jak sehnat prachy, dyž žádny nebyly. F tom Ferry zařval: „Blbouni, já mám nápad. Dyť my si můžeme zahrát na Kludskýho“. — „Něblbni, dyť von to má patentovaný.“ — „Bodeť by si to dal k vůli nám na knoflíky“, hájí Ferry svůj nápad dál.

Byla neděle. Potůček bubice v lese, dojal nás tak, že sme si sedli a jaly sme se zrát, aby těla naše nasycena byla a duch náš ne-ucházel. Dyž sme měli dost, tak sme šli dál až sme došli k osadě „Mastňagov“. Harry zařval zastavte. Tady se dá něco trhnout. — A taky jóóó. Sotva sme rozbyly stany s cigusama, přihnulo se hejno různéch vosobností, jež nás začali očumovat. Ferry použil příležitosti, začal ihnet řvát: „Rrrrače pánové dálejc! Náš cirkus je rrrrrrrita! Jak to máme venku vymalovaný, tak to máme ve-vnitř vyfotografovaný. Naše zvířata sou pryma chvality. Master, píchněte tam toho pardála, ať zařve!“ Načež Harry kopnul Wan-dyho přes držku a von zařval jedna báseň. „Pánové“, pokračoval dál Ferry, „nechte se překvapit, vaše překvapení bude velký, rrrrače jenom zaplatit lstupný a budete vidět divy přírody.“ — Ve stanu zatím už kluci ty divy připravovaly. Zřejmě že se musely při tom lochtat na břichu, dyž se jim nechťelo. Ferry však lákal dál. „Pá-nové, viste zde muže, který jesti nejstarší šlechtic europy, jménem Georg Ščibňák fóóón Exprrez. Vždyť komu karty v ruce šustí, toho pámbu neopustí. A jeho pámbu taky nevopustil. Ten se žíví jenem kaštanama. Pánové, on si dá na své hlavě ten nejmenší kámen rozbit, a kdyby ste ho mlátily sebe děle, on si jenom šáhne do pr... ne do expressu. — Fšak sotva toto dořek, počaly lítat kameni a tašky, a my sme museli utéct bez divůch přírody, a sme teď jako monoliti. — Ferry má vyvrknutý ucho! Harry si zitrh' nežida! Wandy dostal blafus! A já, jak vydět, sem dostal votřes mozku! Ujměte se nás, a až pudete jednou vokolou nich, tak jim tam dejte přes držku! Ruffy.

SKAUTI!

Chcete-li si pochutnati, vez-měte s sebou dostatečné množství mléčného pečiva

„ODKOLKA“

kus za Kč 2' - .

Zůstane několik dní vláčné, jest výborné k čaji a kávě a marmeládou namazané znamenitý moučník.

NEJLEVNĚJŠÍ A NEJLEPŠÍ ŠTOČKY VOJTĚCH HRDINA

Smíchov, ulka ke Koulece č. 6.

Telefon 455-76.

dodá grafický reprodukční závod

z galerie tuláků života

I.

František Gellner.

František Gellner, bohém a anarchista, narodil se 19. června 1881 v Praze. Svoje první verše otiskl ve „Švandovi dudákovi“ jako patnáctiletý chlapec. Pobyl delší čas ve Vídni a v Paříži, kde se stýkal s montmartreskou bohémou a zdokonaloval se v kreslení. Většina povrchních, měšťáckých kritiků dala se zmýlití zdánlivým cynismem Gellnerovým; přes to však Gellner cynikem naprosto nebyl, ba právě naopak.

-rč-

Z veršů „Radosti života.“*)

*Končně je to možná věc,
že ještě něčím budu.
Do Afriky se vypravím
dobývat zlatou rudu.*

*A nebude-li ze mne nic,
co tulák bez professe
budu se s šelmami o závod
prohánět po pralese.*

*Za ženu vezmu si gorillu.
Myslím, že shodneme se.
Má srdce divoké jako já
u též je bez konfesse*

To je teď celá moudrost moje.)*

*To je teď celá moudrost moje:
Milovat hlučnou vřavu boje,
za noci vnikat do snů žen
a trochu být zadlužen,
pískat si, jak mu zobák narost',
vínem si plášit z čela starost,
svůj život rychle utratit,
nic nezískat, nic neztratit.*

*) Obě básně vyjmuty jsou z Gellnerových Spisů I., nákl. F. Borový v Praze.

Kamarádi uvažujte!

Téměř devadesát procent všech dopisů, které dostáváme, si pochvaluje „Trampa“ a žádá, aby byl vydáván týdně — naproti tomu však někteří kamarádi žádají, aby byl veden více odborně a poukazují, celkem oprávněně, na to, že poměry v osadách stávají se zvolna nesnesitelnými a žádají nás, abychom varovali kamarády, dokud je ještě čas.

Nemusíme si, kamarádi, zapírat, že tramping prožívá krizi. Každý z nás to nejlépe cítí sám. Jako markantní příklad připomínám jistou, dosti populární osadu, kterou jistě (alespoň podle jména) znáte. — Kdysi téměř kolébka trampingu — dnes? Tennisové courty, cestičky vysypané pískem, po nich chodí „také trampové“ v bílých tenisových kalhotách a nažehlených košilích, uctivě se navzájem zdraví atd. — zkrátka úplně maloměstské korso. A takový osud čeká také ostatní osady — nevzpamatují-li se včas. Půjdeme-li na kořen tomuto trapnému zjevu, shledáme, že tuto situaci zavinuje z největší části shovívavost k přílivu nových a nových lidí, kteří nejsou ani trampy, ani turisty a kteří svým přemrštěným ohledem na to, co tomu řekne veřejnost, ničí kamarádský poměr v osadách tak, že společné soužití bude za chvíli úplně znemožněno. Vždyť za nějaký čas se budou bát vykonat svoji potřebu, neboť — co by tomu řekla veřejnost! Kamarádi, to je věc opravdu vážná, věc, nad níž se třeba zamyslet. Na veřejnost se můžeme, my trampové, klidně vykašlat a veřejnost nás nechá na pokoji. Vždyť mimo pana Augusty a „Večerního listu“, jejichž články byly psány v okurkové sezoně, si nás nikdo nevšiml, a když, tak si to už dovedeme s ním sami vypořádat!

Nás však musí mrzet, když vidíme, jak naši staří, dobří kamarádi, kteří s námi budovali osadu, prodávají své chaty a stěhují se pryč, aby se zbavili a unikli tomuto prostředí, nebo ti, jimž osada přirostla příliš k srdci, jak se izolují, tvoříce tak osadu

v osadě. Nedávno diskutoval jsem o tom s jedním kamarádem, a on řekl: „To je daň za to, že jsme si to nedovedli udržet...“ Kamarádi, na mnohých místech je ještě čas, vzpamatujte se!

Protože TRAMP je časopis, který chce plně hájit vaše zájmy, dáváme vám návrh:

Delegujte ze svého stědu (ať už klubu nebo osady) jednoho dobrého kamaráda **trampa** (ne parketového uhlazence), který by se pravidelně zúčastňoval redakčních schůzek, na nichž by nám tlumočil vaše přání, jak chcete, aby byl časopis veden, podával nám zprávy z vašeho osadního života atd. Sdělte nám co nejdříve adresy vašich delegátů.

AHOJ!

Redakce.

— Co v tom stanu tak řvete?
— My vyvoláváme desky.

- Kadle, co hledáš pod kavalcem?
- Ale koukal sem, esli seš už z potlachu doma.

Fred hraje své lady na harmoniku.

- Máňo, miluješ hudbu?
- Strašně. Ale to nevdá, hraj dál. L. S.

Že by „kanadský žertík“?

Tom se chlubil kamarádovi Dickovi krásou své chaty a zdůrazňoval čistotu vzduchu.

— „Opravdu, máš zde krásný vzduch,“ povídá Dick, načež se ozvala za jeho zády řada podivných zvuků a on dodal smutně: „Ale už nemáš!“ Skalda.

- Tak mi to všechno připadá jako paleta.
- ? ? ?
- No, dnes máme Zelenej čtvrtek, jsme v Modřanech a já sem černej. Wei-opf.

Tramp z „Dobré Nadějky“ objevil se v nemocnici a prosil, aby panu Langustovi odevzdali k lůžku kytici květů, které přinášel. Ošetřovatelka nahlédla do knihy a vecela:

- Promiňte pane trampe, ale ten pán tu vůbec neleží.
- Dnes ovšem ještě ne, ale zítra k vám přijede. Von totiž vo mně něco někde vypravoval!

z tábora lesních žížal. e e

Velitel a vůdce skautů. Sam Vojsík a šerif sousední osady, Mac Líšek, hádali se, kde je větší disciplína, zda v řádně organisovaném skautském táboře nebo mezi divokými trampy, sígry a pardály. Já vám mohu hned ukázat, jak zvlášť v pořádku jsou disciplinováni naši skauti.

A na to zavolal jednoho skauta. Jdi do vesnice, a kup v hospodě fláderu rumu a ihned ji přines sem.

Skaut pozdravil, otočil se a šel.

Vůdce vytáhl hodinky ze své kapsy a pouze říkal: „Teď je na křižovatce, teď vchází na silnici, teď je přesně u kostela, teď otevírá dvře v hospodě, teď platí a jde nazpět, jde kolem školy, teď vešel ze silnice do lesa, teď je právě za rohem chaty, a teď je u dveří.“

A skutečně, vešel mladý hoch právě do dveří a přinesl žádané.

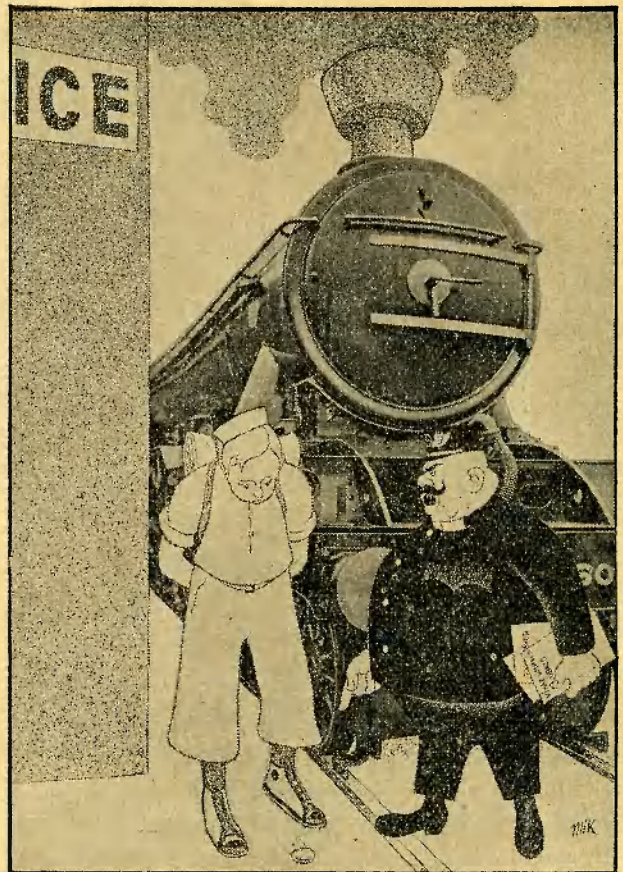
Šerif pardálů, M. Líšek, nejevil však žádného údivu a překvapení nad přesností, s jakou skaut vykonal daný mu rozkaz.

To může udelat kterýkoliv náš rošťák, řekl John! — Co je? — Jdi ke studánce a přines plný džbán čisté, studené vody, již 3 dny jsem nic nepil a mám žízeň. — Hned to bude. —

Jednaje podle taktiky vůdce skautů, Mac Líšek vypůčil se od tohoto hodinky a kalkuloval.

John je teď na pasece, teď kráčí po pěšině, teď přichází ke studánce, pije též svoji každodenní porci, nabírá vody, teď potkává hajného, Anču Zdeňka, který se ho ptá na moje zdraví, teď kráčí zpátky přes paseku, teď si trhá právě jahody, hned bude tady, myslím, že už je přede dveřmi.

John! — Co je? — Kde pak máš vodu? Himl fix, dyť já memůžu najít svoje boty -ba

— Co to děláte?

— Ale dal sem ten syreček v Bráníku, když sme vyjžděli, vedle kolejí, teď už sme v šestý štaci a von má furt eště náskok.

Trampské účetnictví.

Přijde tramp k dobrému trampu Grizzlymu a povídá: „Prodej mi 10 dkg čaje.“

Grizzly prodá.

Tramp se opytá: „Co to stojí?“

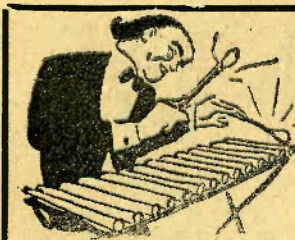
Grizzly počítá: „1 m² stojí 140 celých 365 desetín koruny, to máme v naší zlaté měně 14° Celsia, převedeno na Fahrenheita dává 15 Ampérů, z toho 2% daně z převodu majetku, 4% na zlatý poklad čs. R., tedy dohromady dva šupy čtyrycet —“

Dál už Grizzly nepočítal, poněvadž musel vzít popel a uklidit po návštěvníku. Cais.

Po potlachu se vrhne Géza Včelička v šatech nadšeně do vody a plave přes řeku. Kamarádi volají:

— Co tam lezeš v šatech?

— Mně by bylo v plavkách zima!

Úder za úderem — snímek za snímkem Již za 5 hodin

obstaráme vyvolání a vykopírování Vašich snímků

Od 8 — 8.

František

Karel

Tel. 451-64.

Praha II., Čermák - Pop. Myslíkova 25.

A. DUR: Balada o Fredovi a smrti.

Fred Zlatokop byl správný boy,
všechno mu osud daroval,
měl rovné tělo jako stvol
a tvrdé paže — jeden sval.

Však jedno přec mu odepřel,
to už tak bývá na světě,
když Fred svá ústa otevřel,
trčel v nich jazyk dítěte,
které se učí mluvit.

V ústech mu z nělo hrozné r
jak hejno smutných havranů,
v ústech mu znělo hrozné r
zvonů zvonících na hranu.

Když řekl dívce: Mám tě rád!
každá mu chtěla utíkat,
každá se trhla z objetí
Fredovi, velkému dítěti,

které se učí mluvit.
I řekl si Fred, že odejde
daleko v Tichou prerii,
kde slunce všechny smutky žne
a každou bolest ubíjí,
že nikdy víc nepromluví
se žádnou ženou do smrti,

že ženy za to nestojí
a lépe žítí v pokoji!

A jak si řekl, tak učinil,
šel dlouho, dlouho, tisíc mil,
na svoji bolest zapomněl,
na všechny ženy krásných těl,
na svoje krákoravé r.

Šel dlouho, dlouho po pláni,
v hrdle mu spali havrani,
šel dlouho, dlouho jako stroj,
Fred Zlatokop, ten hodný boy
a vzdálen světa zapomněl,
jak jeho nešťastný hlas zněl.

A brzy zapomněl jak vypadá
tvář ženy mládím vonící,
působná jako zahrada,
již zpěvem blaží slavici.

Žil spokojeně ve srubu,
který si pevně vystavil
a jenom párek holubů
který v ty kraje zabloudil
mu potěšením byl.

Večer sedával na prahu
a kouře čibuk z ořechu,

díval se mlčky v dálavu
a v mracích hledal útěchu.

Však jednou večer spatřil blížít se
podivnou bílou holčici
s hlavou sbalenou v plachtetce,
jež jí spadala do lící.

Fred Zlatokop zapomněl ssát
vonný dým svého čibuku
a jeho srdce začlo hrát
v bouřlivě divném potluku.

A když stanula před prahem
Zajík se a v hrdle neblahém
chvěl se mu hlas, který zapomněl,
chvělo se hrozné jeho r.

Jediným dechem řekl: Mám tě rád!
A ona nechtěla utíkat,
nevytrhla se z objetí
Fredovi, velkému dítěti,
které se učí mluvit!

Chytila Freda pod paži,
lehla si s ním na zápraží
a vyhrnouc s tváře plachetku,
vtiskla mu smrti svých rtů!

Červen 1929.

Vylosování naší první soutěže.

Předesíláme zdvořile, aby ti, co nevyhráli, nepsali milé dopisy o fackách a jiných důvěrnostech, anžto ihned je vypsána nová soutěž a na fšecy se musí dostat. — Tak jsme vzali pytlíček, zatřepali, a hele:

I. cena: tramský oblek (kalhoty, košile, kedsy, čepice), J. Badž, „Weekendband“.

II. cena: Lumberjacket, Ada Branald (Nibowaka).

III. cena: gramofon, „Kemal“ (adresa ani osada neudána).

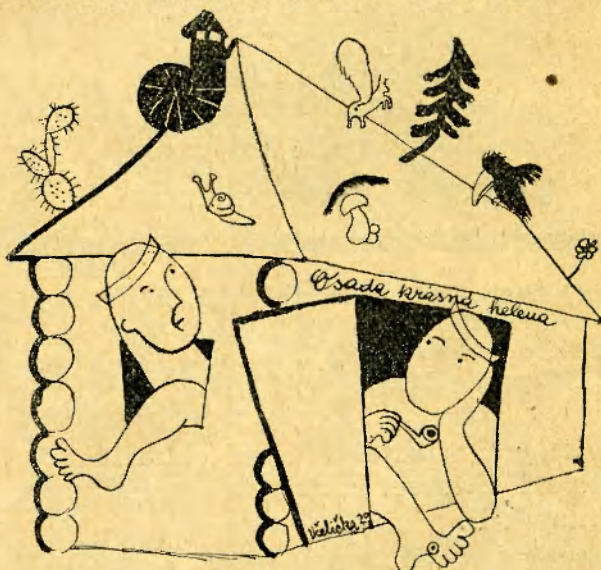
20 cen (drobné tramské potřeby, jako kanad. nože, čapky a pod.): Fr. Šírek, Brno, Pražská 36. — Vl. Hloupy, Pardubice, Zastávka. — Mr. Klac, Praha VII., Zátíší 8. — J. Frohma, družstvo „Cíl“, Č. Budějovice. — Jack Manin (bez adresy). — A. Křesina, Vršovice, Husova ul. 24. — O. Štraka, Vršovice-Nusle, Topírna. — J. Jandouš, Zlín, Kvítková č. 440/13. — Václav Eber, Praha XI., Domažlická 10. — E. Kosnar u MUDra Čiháka, Velvary. — A. Hájek, Vinohrady, Nerudova 77. — P. Weiskopf, Praha I., Bílkova ul. č. 11. — J. Kubík, Praha I., Štěpánská 14/III. — Sláva Marek (Váma, adresa chybí). — Lad. Hruška, Hostivař. — Karel Kocum, Praha VII., Palackého 18. — Joe Peterka (Bob z Hurikánu). — Č. Matys, Praha III.-571. — VI. Krákora, Žižkov, Bořivojova 6. — Fr. Petrlík, Plzeň-Slovany, Kástanova 15.

5 Magazinů „Trnu“ I. a II.: Dr. Fr. Schreier, Praha II., Štěpánská 59. — B. Veselý, Praha XIV., Jeronýmova ul. 322. — Pavel Ostruha (adresa neudána). — Willy Kolár, Dejvice. — Fr. Kobylka, Žižkov, Havličkova 21.

10 Magazinů „Trnu“ I.: Sl. Šíp (adresa neudána). — Jar. Krsek, Praha II., Krakovská č. 7. — Boža Zitta, Praha XI., čp. 126. — Č. Vrba, Klatovy u Chaloupky. — A. Blažek, Břevnov

610. — Karel Možný, Mor. Ostrava, 3. okr. č. 556. — J. Mašek, Kostelec n/O., Štefánikova 740. — B. Očenášek, Nusle-Údolí, Oldřichova 42-512. — Jiří Mareš, Kolín. — Eman Fišer, Žižkov, Roháčova 6.

Zvláštní cena: kompletní ročník „Trnu“ 1928: Rudyard J. Groger, „Mořský skaut“, XI, Lupáč 16-I.

— Kdy máš čas?
— Dyž nespím.
— A kdy nespíš?
— Dyž mám čas.

Tony-Tom.

moda a sp

Píše paní Milen

Letošní linie se p
státne nezměnila. P
typ vznikl, jak z r
trno, kombinací pa
lindru, lamé žaket
vými spodky. Úbo
nejlépe do uzavř
v šatlavě a pod. K
ujmula se letos v M
vidlička a nůž, což
ně doplnití námoř
Pštroší a Klapsova
nenosí. Náhradou u
vané a batikované j
ré se nosí navrch, j

Z drobné bijoute
a cihly, jako přívěs
velkou modou leto

Plavky se letos
oblakají.

karel melíšek:

Pirát na sladké vodě.

Dobry tramp: Pane dráha, prosimich, kdy už doje-
deme do tý Davle?

Pan dráha: Jen sou klidnej. Já už tady jezdím 15 let —
Dobry tramp: Jéžišmarjá, a kde to nastoupili?

Víte, proč se kapitán Falout tak zuřivě shá-
něl po té aktovce? Protože tam měl Magazin
„Trnu“ č. II.

— Vy prej máte v osadě elektrické osvět-
lení?

— To bych řek, dyž je bouřka. Job.

Kapitán Václav Korkoran zaklel tak zdvoile, že
parník „Primátor Baxa“ zaskřípl v základech.

První kormidelník uděšeně příběhl.

— Štábní kapitáne, co se stalo?

Kapitánův obličej hrál všemi národními barvami,
včetně hymny.

— Psi — sípal jak souchotinář a podával prvnímu
kormidelníkovi zmačkaný zelený arch.

A ten polohlasně slabikoval:

Pražská Paroplavební Line. Pan Václav Korkoran,
kapitán, loco. Počínaje 1. červencem t. r. Jste přeložen
v hodnosti prvního důstojníka na parník, zprostředku-
jící dopravu z Vyšehradu na Císařskou louku. Proti
tomuto nařízení není odvolání. Uctivě atd.

Kormidelníkův hlas při čtení vibroval, jak modlitba
Armády Spásy.

Kapitán hryzl zlostí stožár. Jeho tělo se bolestně
zkroutilo a ústa žvýkala kletby a bědování:

— Takhle mám skončit? Já, starej vodní vlk? Dyť
už i můj dědeček pučoval lodičky, táta převážel u Be-
nátek a syn takhle degradovanej? Nikdy!

To „nikdy“ kapitána vzchopilo. Starý mořský vlk se
v něm probudil. Vzprávil se s rodící se myšlenkou a
namáhavě plivl přes palubu. Uvolnila se mu při tomto
výkonu zlatá kotva na rameni a padla do vody.

Následkem toho se „Primátor Baxa“ zastavil upro-
střed vln širé Vltavy.

Čtyři pasažeri tohoto kolosu vyběhli vyděšení na
palubu.

Kapitán Korkoran stál rozkročmo na stočeném laně
a chechtal se jak mořský racek.

— Ven, pozemský krysy! zařval na uděšený hlouček.
Necháпали, co se děje.

— Ven! opakoval důsledně několikrát za sebou, se
stoupajícím rudnutím tváře.

— Dyť nejsou u běhu, osmělil se první kormidelník
tlumočiti zděšení hloučku.

Společnost.

a Flastrová.

oti loňské pod-
tímo standardní
odelu č. 1. pa-
ličkováného ci-
s krepdešino-
r tento hodí se
né společnosti
večernímu diner
onte Carlu také
můžeme případ-
nickou bundou.
pera se letos
jmuly se proši-
odprsenky, kte-
řípadně v ruce.
ie jsou špůlky
ky k hodinkám,
sního léta.
nenosí, nýbrž

— Spusťte člun, velel kapitán velrybím hlasem, ne-
střepějícím odporu.

— Rozkaz vykonán. Člun v deseti minutách odrazil
od parníku, plně obsazen všemi čtyřmi pasažery.

★

Za půl hodiny svolala siréna na palubu celé mužstvo
a sice: prvního kormidelníka, pokladníka a kantinského.

Kapitán zatím improvisoval ze dvou beden řečnickou
tribunu. Mužstvo v očekávání velkých věcí, seřadilo se
u východu z nouze. Kapitán vystoupil majestátně na
tribunu, uvítán spontánním potleskem prvního kormi-
delníka. Odkášlal a začal:

— Kamarádi! Naše Společnost mě suspendovala pro
rychlou jízdu. Vy zajisté víte, co to znamená. Dosta-
nete za kapitána tu medusu z „Frant. Jos. Palackýho“,
kerej sbírá špunty, anžto neumí plavat. Mimo toho
šišla a má na mě vztek k vůli těm uzlům, vo který se
náš skuner rychlejší. Toho ale bohdá nebude! Rozhodl
jsem se, že se tímto okamžikem bouřím na této lodi
a stávám se pirátem. Současně se menuji kapitánem a
žádám, kdo de se mnou, aby zvedl ruku!

První se přihlásil kormidelník a po menší domluvě
i pokladník. Kantinský protestoval, když mu však vět-
šina slíbila pár facek, přihlásil se také.

Onoho památného dne, přesně ve dvě hodiny odpo-
ledne, po prvé v dějinách zatřepetala se na stěžni vltav-
ského škuneru pirátská vlajka — — —

★

Příští neděli chycena první oběť, malý parníček
„Chuchle“. Kořist celkem skrovná: 5 redaktorů praž-
ských večerníků, pořádajících hon na kachny. Hození
do vody, jelikož by se za ně nevyrazil ani halěr výkup-
ného. Kapitán parníčku propuštěn pod slibem manžel-
ství. Topič se přidal k pirátům. Na hotovosti ukořisťe-
no celkem pětáctřicet Kč, sluneční hodiny a bohatě do-
tovaná tombola.

Ten večer byla Praha vzrušena až k nepřítčnosti.
„Večerní list“ to svedl na Beneše, „České slovo“ na Kra-
máře, „Národ“ na bolševiky a „Fronta“ na trampy.

Policie podnikla v důsledku toho velkou štáru v praž-
ských hotelích, takže byla dle její zprávy pachateli
na stopě.

Kapitán Falout poslal všem listům opravu, že není to-
tožný s kapitánem Korkoránem.

Druhý den zmizely dva maňasy, jeden houseboat a
vodní váha. V důsledku toho policie vyfasovala místo
„Indiánů“ „Johsony“. „Primátor Baxa“ byl však příliš
dobře ozbrojen. Z devíti „Johnsonů“ vrátil se jeden a
to ještě pěšky.

Telegram do Bratislavy: Pošlete okamžitě všechny
vyzbrojené monitory z Dunaje stop.

Telegram z Bratislavy: Copak to máme z Dunaje do
Vltavy tahat po zemi otazník.

Zoufalá situace. A piráti řádili vesele dále.

Parlament. Usneseno, aby dva členové vlády odjeli
do sesterské Francie, vypůjčit si ponorku. Třeba proti
záloze.

Ponorku přivezli. Levně. Jenom za tolik, co stála
„Prodaná nevěsta“.

Tisíce lidí přihlíželo na nabřeží první válečné vý-
pravě ponorky. Tisíce lidí provolávalo „zdar“.

Běda ti, piráte Korkoráne!

★

Stalo se, co se stalo. Ponorka byla piráty chycena do
čerenu a zajata. Kapitán zaslal král, hlav. městu Praze,
že se tímto dnem stěhuje do ponorky.

Němý děs padl na Prahu.

Druhý den se však nad Prahou zatřepetaly radostně
červenobílé praporky. Kapitán Korkorán ležel se svou
ponorkou a utopeným mančafem na dně Vltavy.

Proč?
Protože byl zvyklý spáti při otevřených oknech!

Tramp kanadky

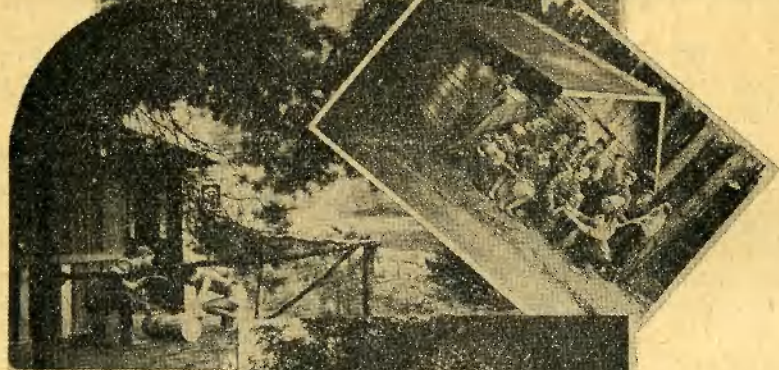
**Anglická
obuv**
pro

sport
vycházku
i společnost

Jar. Bohata
Smíchov, proti Knížecí
„Keds“

Orig. am. „Kood“

Z našich osad.

Osada „Raf-raf“, „Kleopatra“, „Waikiki“ a „Nová Omaha“.

Strana kompromisní (trampská buňka) se na poslední schůzi jednohlasně usnesla, aby z Prahy do Davle byl zřízen pohyblivý chodník a ze zbylých kolejnic byly ulity pro skauty sportovní mezdle.

J. a A. L.

Egyptský král Fuad, meškající právě návštěvou v Praze, zaslal redakci „Trampa“ zdvořilé pozvání, psané hieroglyfy, k velikému potlachu, který se koná každoročně na Nilu v Egyptě, na paměť prvního a nejmladšího kajakisty světa, Mojžíše, který, jak známo z biblické dějeprawy, co nemluvně vydal se na tramp Nilem v koši proutěném. — Zároveň zaslal král Fuad do redakce pěkný exemplář nilského krokodýla dobírkou, projevuje tak vzácný smysl pro „kanadské žertíky“. — Bohužel, pro nedostatek vhodné potraviny musil býti přítulný tento krokodýl prodán jednomu známému pražskému listu a vpuštěn na Maninách do Vltavy, tak aby každoročně opakované zprávy v okurkové sezoně o mořských hadech a krokodýlech nebyly již tak bezpodstatny. Pavel Ostruha.

Váma. —
 — Jak to, že jsi nezmok? —
 — Já umím choditi mezi kapkama. —
 — Bogane, proč kouříš tak silný doutníky? —
 — Aby se mi nezámaly! —
 — Jakej je ten čaj? —
 — Normální. —
 — Jak to? —
 — No, není k pití. —
 — Na policii. —
 — Komisar: „Čím jste?“ —
 — Tulák: „Světlem“ —
 — Komisar: „Nenuďte drzy!“ —
 — Tulák: „No určité. Chodím světem!“ —
 — Ivo. —

— Proč si Venca kupuje benzin? —
 — Ale zítra je tah jedné dobročinné loterie. —
 — No, a hlavní výhra je automobil. Von má taky jeden los. —
 — Ty, Harry, ta tvoje holka nák šilhá! —
 — Dycky ale ne, to jenom dyž na něco kouká. —
 — Jen na jedné věci nadpor. Sídek vydělal. A sicc, koupil 200 Magazinů „Trnu“ II. —

Jean Giraudoux:

Myšlenky o sportu.

Kdo není aspoň trochu atlet, žalostně vleče svým životem cizí tělo.

Spočti si, kolik oken je ve Francii otevřeno v noci, a vis, kolik má sportovců.

Svou chůzi ke hrobu rád přerušuji sprinty.

Světozor.

VOLání dáleK.

Géza Včelička:

Ať už je to Posázaví či Povltaví, vždycky je při tom stará osada, a v ní mezi Viktoriemi, Mrtvými muži a ztracenkami i polosetlelá chajda Santa Fé, jejíž trouchnivější dřevo tak často se otrásá pod nevázanou tíhou našich radostí.

Táborák a potlach.

Nebe, probodané zlatými tečkami hvězd.

Grog, kolující v jediné číši kolem dokola.

Písničky, podbarvené něžným zvukem kytar a tryskající z červených lemů rtů do stříbrného šploumání řeky.

A ten, kdo s námi usedne
kol ohně v našem primitivním campu,
ten teprve snad pochopí,
co je to srdce trampů . . .

Trampové, neklidní, toulaví vlci, plní vášně a temperamentu, jiskří bílou, úsměvnou pěnou svých zubů, a opíjejí se na březích řeky dechem exotiky.

V palčivém kolotu obrazotvorností slézají Gaurizankar, jehož vrcholku se dosud nikdo nedotkl. Nikým nepoznání, navštěvují zakázané město Dalai-lamů. V carhradském přístavu boxují s opilými námořníky a v Mexiku účastní se celé serie revolucí.

Srdce trampů, naplněné třaskavinou touh, bičované neklidem, rudé a dýmající jako malá bomba, na březích Vltavy neb Sázavy, ve stínu mlčící chaty bude se stále opíjet alkoholem exoticky, stejně jako v cizině opředě se pavučinovými vlákny nostalgic.

Je to krev nomádů, kolující v jejich žilách.

Děstká léta, symbolisovaná bílým cumlem vzadu u kalhotek, zastihla nás jedenkrát nad bratrovým školním atlasem. Představitivost vykreslila nám tak boha, hledícího na svět s ptačí perspektivou. A jezdíce prstem po polednicích a rovnoběžkách, připadali jsme si také tak trochu božsky.

Vždyť, jaká slast!

Ocitnete se na točně, docela bez polární výzbroje, a není vám zima. A pak si jednoduše zajdete na rovník a hle! Ani nepocítujete změnu teploty.

Jako děti toulali jsme se tak velice často. V cestopisných knížkách ubíhali jsme po tištěných řádcích do trópů, pod stíny palem, k navátým dumám písku. V indianských románech kouřili jsme kalumet ze Sitting-Bullem. A s ním naučili jsme se i nenávidět bledé tváře.

Když nás zachvátila filatelistická horečka, co štěstí nám přinášely ty ušmudlané, orazítkované čtverečky papíru. Řekněme: známka z Tasmanie! Možná, že tu její nagumovanou část oblízl jazyk černošského náčelníka. Anebo parník, vytištěný na německé známce Kia-čau. Ten vás odvážel rovnou do žlutého moře, do čínských řek, do Kantonu mezi džunkou říčních pirátů.

Jednou jsme učinili našim touhám první nesmělý ústupek. To už nám bylo deset. Vyšli jsme si na výlet někam do Roztok. Přišli jsme domů pozdě a byli jsme hrozně bití.

Stali jsme se úzkostlivými, svědomitými včaty u skautů a pro samou vzornou disciplínu jsme na exotiku zapomněli.

Dle skautských zásad pokoušeli jsme se rozdělat oheň jedinou sirkou a strašně nás udivilo, když od jedné sirky vyhořelo půl lesa. Hlásili jsme se hrdině na hlídku, a hlídali jsme celou noc, kalhoty plné strachu a v duších touhu, aby už nastalo jítro.

Šumava byla nám imitací Kanady a Vysoké Tatry napodobeninou Kordiler. A poznali jsme, že život a film je skoro totéž.

A naposled stali jsme se trampy, t. j. tuláky.

Považte tu drzost: Tramp, prototyp proletáře, stává se náhle bohatším než milionář. Neboť tramp má fan-

STANY,

potřeby pro camping, turistiku, canoistiku a veškeré sporty, obdržíte nejlevněji ve sportovním závodě

SKAUTING,

Praha II., Vodičkova ul. 6.

Telefon 374-23.

Telefon 374-23.

**American
Sporting Store**

VŠE pro

**tramping
kanoistiku
sport**

**J. Horn, Praha II.,
Žitná ul. č. 8. Palác YWCA**

tasii, toužení, neklid, atavismus tuláků a slunce v očích. Jsou to samé ťpytné věci, až se díváme, kde se tolik pěkného u nás, pariů, nabralo. Snad jsme se trochu styděli. Snad jsme se trochu báli astrachánských výsměšků. A tak jsme to přikryli slupkou chlupské drsnosti a boдрého klidaství.

Ale plamen hoří stále divošsky a nádherně.

Ty všechny předběžné metamorfosy byly nutny, aby se vykrytalisoval člověk v trampa. Neboť jednou se stalo to, co se musilo stát. Tuláka to vzalo u srdce. Bolestně a nečinně.

Už nestačilo, dívat se v Galerii na moře Beneše Knüpfera. Obdivovat kulisy námořnických krčem ve filmu. Procházet pod chudými palmami anglických parků.

Tramp chtěl skutečnost.

Pojal náhle touhu vykoupat se v Černém moři, opít se v Marseillské krčmě, usnout pod alžírskými palmami.

V osadě byl rozdělán oheň. Byl uspořádán potlach. A zazpívána nejstarší trampská hymna:

Kamarádi, kamarádi,
chvěje se nám hlas . . .

Bylo vidět změl rukou, jež se křečovitě ztiskly.

Ohoj!

A neklidné srdce odešlo, poslechnout volání dalek.

Neboť tramp musí vzít globus do ruky jako kulatý míč a prohlédnout si zblízka poledníky, rovnoběžky, točny a rovník. Musí se opít zlatými parami a nalehnout na modré meče dalek. Je kosmopolita. Dítě neklidu. Proletářský občan světa. Buď sedí na břehu Sá-zavy u ohně, s duší, zmučenou touhami po dálkách, anebo u balvanů, o něž se třístí jektavě moře, opráda si srdce pavučinkou nostalgie.

Pan Jiřík a darební trampí.

Aj, byl muž jeden, kterýž měl krávu, osla a pár strychů z fronty přinesené země. Kráva pak ta dávala mu mléko a s její pomocí vzdělával pak i pole, kteréž jej živilo. Na oslu pak jezdil do města, rozvážeje tam polední nočník, v době, kdy polních prací nebylo.

I stalo se, že se mu o půl 4 odpoledne kráva roznemohla. Muž ten obrátil se tedy k bohu té země a počal se modlití, by mu Manitou krávu uzdravil.

Než kráva chřadla víc a víc a hubeněla, a muž vida, že kráva umírá, jal se znovu modlití:

Ó, velký Manitou, kráva je celé mé bohatství. chceš-li mne trestati, tož vezmi mě raději osla, ale nech mi krávu.

Leč Manitou nevyslyšel jeho modlitby a kráva chcipla.

To není možné — pomyslíl si muž ten — aby bůh nevyslyšel mé modlitby. Vždyť pro pár nadávek trampům, jsem si nijak nezasloužil tak krutého trestu. Jistě se asi bůh zmýlíl.

I šel hledat lidi, kteří by mu pomohli hoditi mrchu do stříbropěnné řeky. Šel, šel, až viděl tři pardály, jak sedí na okraji lesa, před hořící hranicí a cosi v koučku pečou.

Junáci, molodci, holomci či holoubci, volá na ně, pojdte se mnou. Chcipl mi osel. Pomozte mi hoditi mrchu do řeky a hojná odměna vás nemine.

A sigrové ti šli s ním. Jakmile ale přišli k mrše, koukají a vidí. — Hle, leží tu chciplá kráva.

Ale vždyť je to kráva a ne osel, diví se trampí.

Co pak vás to napadá, — povídá muž ten — osel je to.

Jak pak osel, i rohy má jako kráva i kopyta a kůži. Vī bůh, že jsi nás chtěl nahoupat, od krávy chtěl jsi dát odměnu, jako za osla. Nebudeme se tě s tím tahat. Jsi asi ožralý, protože bysi viděl jinak že nejsi střízlivý, řekli frajeři a nav-davše mu velmi, odešli.

A muž ten spráskl jen v údivu ruce a obrátiv se k bohu zády, zvolal:

Oh, nespravedlivý Manitou. I pitomí trampí a sigři roz-seznali osla od krávy, a ty's toho nedovedl.

—ba

Je to fšcko hezky, ale nejde mi do hlavy, jak si to ten expresní a frontovej redaktor představuje, že se v našich tramskejch stanech pořádaj' pohlavně pijácký orgie.

Tramp se probudí a shledá, že má svůj kus husy sežrán až na kost. Zavzdychá.

— Co brečíš bunz'e?

— Ale vzpomněl jsem si na slova svy mámy. Ta říkávala, že se mi jednou tak špatně povede, že budu po prasatech kosti vobírat.

Burry.

NOVÉ TRAMPSKÉ PÍSNĚ

KLUBU KAPITÁN FLINT

PRŮLOM • FOCHOVA 42 • KHIHKUPECTVÍ

3- Kč

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Co nás zajímá

Co nejdříve přikročíme k natáčení velkého trampského filmu. Kdo se chce filmování účastnit, nechť zašle svoji fotografii současně s udáním adresy do redakce t. l. s označením „Film“. Upozorňujeme, že nehledáme krasavce a krasavice, nýbrž typy!

Stálou trampskou rubriku zavádí v sobotních číslech „Večerník Rudého Práva“, pod názvem „Z údolí a osad“. Bez předsudků je naší povinností přát se s lidmi, kteří do nás řezou, či lépe, kteří nám nerozumějí, tentokrát musíme upozornit na časopis, který první se nás ujal a který první zavádí stálou trampskou rubriku. KAM.

20 trampských písní s nápěvy a bez nápěvů obsahuje nová, vkusně upravená sbírka vydaná v Accordu, upravená K. Melíškem a obsahující

kteří jsou k sobě vázáni jedinou společnou vlastností: nepřekonatelnou nenávistí vůči nynější společnosti, vůči jejich předsudkům a prolhanosti. Lidé, jejichž vlastní je — silnice. Několik set tuláků se zájmem naslouchalo řečem referentů, kteří zasazovali se za zajištění lidského živobytí, neboť to byl účel kongresu. Jeden referent poukázal důvodně na to, že tulácký stav dal světu mnoho velkých spisovatelů: Knuta Hansuma, Walta Whittmanna, Maxima Gorkého, Sinclaira, Lewise, Jacka Londona (u nás Gellnera, Haška atd.) Mezi německými trampy najdete lidi, kteří tuto živnost provozují z donucení, většina však takhle utíká ze svěřacích kazajek paragrafů, zvyků a předsudků společnosti. — A u nás? Nezdá se Vám, že jsme příliš něco jiného, než byl i amatéři trampí? Chata, každé prkénko namalované

Ve „Frámu“ si Duch usnesl vyprati a usušiti prostěradlo. Vyprané rozložil pěkně na pobřeží na sluníčko. Větríček však příliš foukal, takže bylo nebezpečí, že prostěradlo zaneše do řeky. I přišli dobří kamarádi, s ohromnou námahou přivalili na prostěradlo asi 200 kg těžký balvan, aby větrík dobrému Duchovi prostěradlo neodnesl. Pak že není pravé kamarádství mezi trampy.

Monopol na trampy má pravděpodobně „Mořský skaut“. Rudyard J. Gregor (tak se totiž podepsal na leták, a ani slůvka nepřidávám), který předminulou neděli vlastní silou rozdával ve štěchovických přalesích letáčky, obsahující stručně asi následující duchaplnosti: „Tramp-boys! (Co to je?) Jste hrozně pohodlní. Sedíte v chatách, neumíte zpívat, prodali jste kytary, já jsem byl na vojně a v cizině a hrozně se nad tím pozastavuji.“ — To by ještě ušlo, nyní však přijde to horší: „Melíšek je ožrala, hoví si ve sprostotách, mně nepožádal dosud o článek, vtipy jsou od Kludského, copak Longen, Sauer a pod. jsou trampové? Nechceme fotografie vybájených filmových herců, já budu mluvit do radia o

Na světě jsou větší vášně, než ženy. Znáám jednoho voráře na Zbraslavi, který vypije 40 piv, sedne na loďku a přeje se jez, jenž bučí, aniž pohne brvou.

Chtěl bych bydlet na Zbraslavi!!!

kk.

mimo jiné také nejlepší ze soutěže, uspořádané časopisem „Tramp“.

Bim

Administrace oznamuje moc zdvořile těm, kteří dosud nezaplátili, aby tak učinili co nejdříve, nebo bude malér.

Slavné ministerstvo železnic se postaralo o zlepšení nejmizernější dopravy na úseku Bráň—Dávle prozatím v tom směru, že nechalo zadržovat Bráňské nádraží, aby jim ani jeden tramp neutekl, k čemuž ještě dopomáhá četnická asistence. Snad si to konečně trampové uvědomí, jak se s nimi za jejich peníze jedná a postarají se, jako šadníci Proudů, o dopravu vlastní.

Hobard-Camp. Velký Manitou nám dopřál, aby se Old Jack, šerif Campu, navrátil mezi své gumarády. Co nevidět opustí vojenské sukno, což bude náležitě oslaveno při potlachu B. P. A. Proto kamarádi a přátelé tohoto lágru připravte se a datum ještě ohlásíme.

Jerry Paccard, podšerif.

Tulácký kongres konal se minulý měsíc ve Štutgartu, kde se sjeli profesionální tuláci z celého Německa. Byl to kongres první svého druhu, první velká schůzka lidí,

jinak, zahrádka, v zahrádce mrkev a jiriny, aufákem tam i zpět, radio, gramofon a hrozný strach z toho, co nám asi říká veřejnost. R. P.

NA PRAZDNINY.
NA DOVOLENOU

PATENT
FOTO OKAMÍ
Kč 175.-

ZVĚŠ. PŘÍSTROJ Kč 95.-
PRAKT. SVĚTLOST
DVOJ. ANASTIGMATU
FOTO OKAMÍ ZÁVODY
PEJŠEK & SPOL.
PRAHA I. VALENTINSKÁ 1.

Osada „Utah“ versus osada „Gold-River“ koná se v neděli 24. července na hřišti S. K. Štěchovice.

trampingu. Neozírejte se a navraťte se ku starým dobám potlachů, nelezte druhým do autáku, udržujte okolo chat čistotu, neplivte na zem. Já hodlám napsat knihu „Tramp—tulák“, v čemž mi pomáhejte. Ahoj!“ — To je jedním dechem všechno. Polemisovat se s tím nedá, protože Trampy nebude nikdo učit a napomínat, jelikož si budou dělat, jako vždy, co chtějí. Morálka: co tomu řekne veřejnost, je tak pitomé maloměšťácká, jako bylo a je asi: co tomu řekne cizina. Kdybych ovšem chtěl hledat další „perličky“, to už je horší. Mezi jinými: Nechceme fotografie vybájených filmových herců! No nazdar. Vybájl jsem si v životě hodně, ale že bych si vybájl i fotografie filmových herců, to zas musíš „Podmořský Skaute“ prominout. — A s tím mluvením do radia o trampech raději přestaň. Autora chystané knihy „Tramp—tulák“ (tedy asi jako Vodník-Wassermann nebo Holíč-Coifeur), je to nedůstojné! — A ohledně časopisu, do toho mně teprve laskavě nemluv. Musím ho dělat, aby ho lidé četli a odbírali. Kdybych počítal pouze na trampy, kteří čtou jedno číslo vždy deset dohromady, tak už jsme to dávno zavřeli. — Co se týče těch vtrpů z Kludského, obrať se na kamarády z našich osad, z jejichž příspěvků tyto poctivě vybírám. Ti už ti řákej dobřeji ftip provedou! Ohledně těch tvých bodrých ftipů ochotně ti otevřu rubriku v našem časopise s tou podmínkou, že bude u nich celý tvůj podpis. A ještě něco o upřímnosti nebo pokrytectví: V neděli načapali Mořského skautta R. J. G. v kantine „Na Strejcké“, an místo táboráčku hoví si při pátém pivě. Na poznámku: „Ha, Podmořskej skaute, proč nejdeš vařit oběd a raději tu chlastáš?“ Odpověděl: „No, já taky rád piju, ale nejdu s tím do novin!“ K. M.

Listárna redakce z nedostatku místa odložena do čísla příštího.

Golvelovo nakladatelství Praha I., Karlova 12, vydalo

Voldánovu nejveselejší trampskou píseň:

„Malý velký pařatý.“

Ve vydávání se pokračuje.

DENNÍK

„EL SINORY“.

(Pokračování.)

4. leden: Všechno v pořádku. Prkna už jsou na St. Isvan-Ice-Islandu. Měl jsem tuto rozmluvu s loďářem:

Já: „Tak to máme konečně tady. Tak, kdy začneme?“

On: „A co?“

Já: „No, kdy se jako do toho chcete pustit?“

On: „A do čeho?“

Já: „No, do té lodě. Aťby vám pak do toho něco nepřišlo?“

On: „Chraň vás Bůh nebeskej. To bude na šup.“

No, jen když na šup.

5. leden: Dnes mi slíbil loďář, že zítra začne a do 15. t. m. že bude loď „ur-či-tě“ hotova. Abych tedy zaplatil těch 50%. Nedal jsem mu nic.

6. leden: Nezačal.

7. leden: Opět nic. Na prkna sněží a prší.

10. leden: Nic. Vůbec nic.

12. leden: Hobluju prkna sám. První pučeř na levé ruce, druhý prst v levo.

14. leden: Hobluju. Verva menší.

15. leden: Mám nejkrásnější vyhlídky na peklo a věčný zatracení, poněvadž kleju a sakruju od včerejška jako pohan. Loďař je nemožný pro pivní chřípku. Už ani nehobluju.

20. leden: Byl jsem u loďaře. Náhodou byl doma. Ležel v posteli a pil rum, oslabený teplou vodou. Pučeř zmizel tak hobluju.

3. únor: Konečně je něco vidět, co ukazuje na loď. Kormidelní kolo. Mohl by se na to analogicky udělat blběj vtíp o trumpetě a automobilu. Ale ať. Alespoň něco.

10. únor: Nelze nic dělat, neboť prší a sněží.

12. únor: Eště nic, neboť prší a sněží.

13. únor: Přestalo peršet. Ale sněží.

4 hod. odpoledne: Taky prší.

16. únor: Divím se, proč zde píše opočasí. Ale není to nic divného. Neboť počasí je, ale loď není. Zastavil jsem se u loďaře: „Zrovna jsem chtěl začít, ale dyž holt to svinský počasí...“

20. únor: Prkna dohoblována. Pro Kristapána, já jen jsem zvědav, bude-li kdy Elsinoru lízat voda...

26. únor: Nemám, co bych za uplynulý týden zaznamenal. Nedělalo se nic. Upozornil jsem loďaře na špatné počasí a projevil jsem nedůvěru k aprílu: „Chraň vás Bůh nebeskej“ atd. — Čert ví, že tohlencto „Chraň vás Bůh nebeskej“ mě vždycky ukolébá a posílí naději, že snad přece jednou se lodí dočkám...

1. březen. „Tak už to jde. A do tuhého. Starý loďař dnes po prvé „omrk“ prkna. Dokonce se na to pustil s tužkou a spočítal, „co to vydá“. A že prej — nedej pámbu, aby se to změnilo — zítra začne. Myslím, že nebudu spát.

„A nemůže se stát, že by vám do toho něco vlezlo?“

„Chraň vás Bůh nebeskej...“ To dyž já něco řeknu, tak je to svatý a ne jako Lojza, ta kušna plechová. Já co řeknu, to platí. Dyž řeknu: Zítra začnu, tak začnu, dybyste se třeba, že jo!“

Vída, charakter s vlastností králů. Ještě jednou se vyspím, a už začneme.

2. březen. Vyspal jsem se, ale nezačli jsme. Musel prý odejeti s pramenem. Ptal jsem se, kdy se vrátí z cesty; jeho ženy.

„Možná, že ve středu, ale taky možná, že až v sobotu, nebo v pondělí. To není jistý. To holt podle toho, kam plaval. Z Roudnice je tu za tři dny, z hranic za tejdén a z Rigy za čtrnáct dní.“

Pozdrav pámbu. Jestli plaval do Hamburku, tak abych si hned hledal jiného loďaře.

4. březen. Utěšeně prší. Ptal jsem se paní loďařové důvěrně, co myslí, kdy bude loď hotova.

„Inu, to holt podle toho, jak se starej vrátí. Ale esli jim to slíbil do prvního, jak povídají, tak to von to udělá.“

12. březen. Dnes se vrátil z cesty. Bohužel, nemocen. Poslal si pro doktora.

14. březen. Včera byl u loďaře lékař a nařídil mu zůstat v klidu ležet alespoň čtrnáct dní a nepít pivo. Toto nařízení mělo za následek, že se starej Zorovokej sebral, poslal si pro dvě černý, řekl, aby mu všichni doktoři a šel — pozor! stavět moji loď!!! Na mou duši.

15. březen. Zastal jsem loďaře dnes odpoledne, an nepracoval. „A proč, medle, jste práce zanechal?“ táží se.

„Parchant šel pro hřebíky. Už je tam syčák dvě hodiny.“ Šel ten parchant pro ty hřebíky asi někam do Petrohradu, neboť je šest hodin večer, a ještě není zpátky. Starý se zvedá (ne od práce!) a prohlašuje, dnes že se na to už vyflákne, že je už tma.

17. březen. Tma už sice není, ale nedělá se. Asi je příliš světlo. Ptám se paní loďařové, kde je pan loďař.

„Ale, teď jen někam odskočil — — —“

Pak vylezlo na jevo, že si odskočil už včera a doposud se nevrátil.

18. březen. „Nemůžu nic dělat. Potřebuju hotový kleče. jak budu mít kleče, je to „na šup“.

Tím mě dnes loďař přivítal. Jdu tedy dělat kleče. Šrouby prý obstará on.

19. březen. Dělal jsem spolu s jedním mužem z budoucího mužstva kleče. Dvě už jsou přišroubovány. Jsem strašně nervósní. Strkám si místo doutníku do úst šraubcír a k svacině místo rohlíku přikusuji poříz. Dyť už, šmarjanko, je vidět, jak bude moje Elsinora vypadat...

20. březen. Loďař odplul. Práce stojí. Nervosa pominula.

24. březen. Loďař se vrátil: Zítra ne, ale pozejtří se do toho pustím. A pak je to „na šup“.

Myslím, že to nebude do prvního apríle a vyslovuji tuto obavu znovu.

„Chraň vás Bůh nebeskej...“ atd.

26. březen. Kostra ho-to-va!! Jsem znovu nervosní. (Viz šraubcír a poříz.)

28. březen. Dal jsem strašně přísný rozkaz, aby mě ten muž z budoucího mančoftu štípal do stehén, abych po případě, spím-li, se probudil. Neboť já jsem otrlý člověk a spím-li, nechť se probudím a zřím holou skutečnost, neboť loď je

H O T O V A

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. — Telefony 43.241 a 43.300. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskem Středočeské knihtiskárny, akc. spol. — Používání novin. známek povoleno pod číslem 60.788-VII.-1929.